

САЙТ «КОЗАЦЬКОГО КРАЮ» В ІНТЕРНЕТІ
WWW.COSSACKLAND.ORG.UA

Козацький край

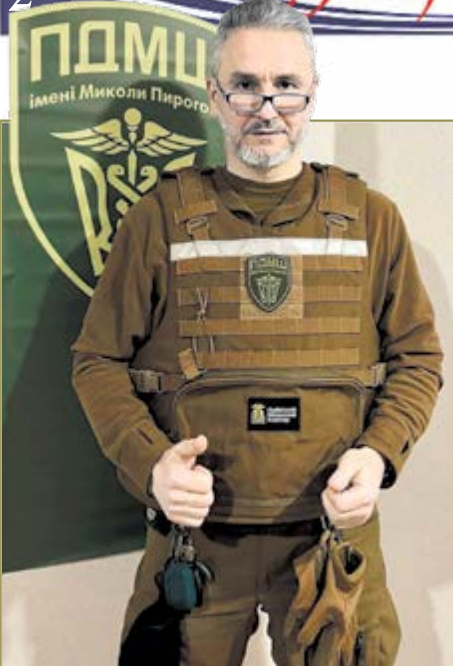
СПЕЦВИПУСК

№ 4 (121),
червень 2023 року

НМР: МЕДИКИ-ДОБРОВОЛЬЦІ, ЩО РЯТУЮТЬ ЖИТТЯ В ЕПІЦЕНТРАХ ВІЙНИ

24 ЧЕРВНЯ 2022 РОКУ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧ ЗСУ ВАЛЕРІЙ ЗАЛУЖНИЙ ДОЗВОЛИВ ЗАЛУЧИТИ ПЕРШИЙ ДОБРОВОЛЬЧИЙ МОБІЛЬНИЙ ШПИТАЛЬ ІМЕНІ МИКОЛИ ПИРОГОВА (НМР) ДО МЕДИЧНОЇ ЕВАКУАЦІЇ ПОРАНЕНИХ. ПІДПИС ЗАЛУЖНОГО ВРЯТУВАВ ЖИТТЯ ТИСЯЧАМ ПОРАНЕНИХ БІЙЦІВ...

ПДМШ як антипод «Вагнера»

*Геннадій ДРУЗЕНКО
правник, волонтер, ветеран АТО,
ствіжасновник ПДМШ
ім. Миколи Пирогова*

Щодня я читаю в українських ЗМІ про те, що сказав Пригожин та заробила ПВК «Вагнер». Це означає, що в інформаційній війні ми досі надто залежні від російських наративів. Досі не можемо завдати інформаційний порядок денний. Досі кримінальник Пригожин нам цікавіший за власних героїв. Досі ми страждаємо на комплекс меншовартості... На жаль...

Бо в Україні існує повний антипод «Вагнеру» – Перший добровільний мобільний шпиталь ім. Миколи Пирогова (ПДМШ).

Ми добровольці – вони найманці. Ми воюємо за ідею – вони за гроші. Вони забирають життя – ми рятуємо від смерті.

Вони приховують свої обличчя - нам немає чого ховати.

Вони руйнують та паплюжать – ми повертаємо на відвойовані землі культуру та цивілізацію.

Вони вербують по зонах соціальний непотріб – до ПДМШ йде справжня еліта українського суспільства.

Нас фінансують глобальні корпорації, лідери українського бізнесу та люди доброї волі з усього світу – вони сидять на кривавих грошах з брудних корупційних схем.

Вони чогось весь час вимагають від Герасімова та Шойгу – ми лише просимо військово-політичне керівництво України не заважати нам робити нашу роботу.

Якщо вірити британській розвідці, «Вагнер» тривав в Україні більше 30 тис. вбитими, а ПДМШ врятував 17604 поранених українських бійців та цивільних жертв російської агресії...

«Вагнер» навіть естетично повні антиподи ПДМШ.

Втім симптоматично, що українські журналісти – навіть провідних ЗМІ – щодня сповіщають про заяви ватажка «Вагнера» та огидні справи пригожинських орків. І дуже рідко – про янголів у камуфляжі, які щодня відчайдушно рятують життя наших солдат.

За пошуком «ПВК Вагнер» Google видає більше мільйона результатів. За пошуком «ПДМШ Пирогова» – 4810.

На жаль, це вирок українській журналістиці, яка досі йде у фарватері нав'язаних росіянами тем і наративів. Просто змінюючи знак «+» на «-».

Окрім яскравих брендів «ЗСУ», «Залужний», «Буданов» та вже трохи потьмянілого «Азов» ми так і не змогли створити в інформаційному просторі саги про наші героїчні підрозділи, які б полонили уяву світу.

Нам є що протиставити злому генію «Вагнера» та його творця. В нас нема кому розповісти про український антипод пригожинських орків Urbi et Orbi...

На щастя, нам це майже не заважає рятувати життя на фронті. На жаль, це свідчить, що метастази меншовартості закорінені в нашому інформаційному просторі глибше, аніж здається. І з цим треба щось робити...

ЖИТТЯ БЕЗЦІННЕ, А ОТ ПОРЯТУНОК ЖИТТІВ МАЄ СВОЮ ЦІНУ...

Медики-добровольці рятують в середньому від 80 до 100 осіб за день. Це чийсь чоловік, брати, діти, батьки. Як би це цинічно не звучало, останні місяці один врятований пацієнт для ПДМШ обходився в середньому в \$40 або 1600 грн.

Як повідомляється, за минулі 12 місяців Перший добровільний мобільний шпиталь ім. Миколи Пирогова надав допомогу понад 18 тисячам українських військових та цивільних жертв російської агресії.

В останні три місяці кількість пацієнтів щоразу сягала за 2,5 тис. Іноді це був один шанс зі ста і цивільні лікарі ПДМШ пліч-опліч з колегами в погонах його здійснювали... Врятувати десятки тисяч наших захисників медики-добровольці ПДМШ змогли завдяки щедрій підтримці донорів з усього світу. Від символічних, але вкрай важливих пожертв українських пенсіонерів у кількості сотень гривень до багатотисячних грантів від наших американських друзів...

Медицина допомога не буває задарма. Навіть коли медики-добровольці рятують військових на передовій, то хтось має покрити витрати на паливо, ремонт швидких, логістику, харчування, зарплати постійного персоналу тощо... Як би це цинічно не звучало, останні місяці один врятований пацієнт для ПДМШ обходився в середньому в

\$40 або 1600 грн.

Арифметика проста, зауважують у шпиталі. Підтримка діяльності ПДМШ наразі обходиться в середньому \$100 тис. на місяць. Щомісяця добровольці надають допомогу понад 2500 осіб. Ділимо 100 на 2,5 – отримуємо \$40. Погодьтеся, навіть за українськими мірками це дуже скромна сума. Особливо враховуючи, що цивільні медики ПДМШ працюють на найсучаснішому обладнанні і весь час вкладають зусилля та фінанси в удосконалення швид-

ких...

“Аби порятунок життів не зупинявся, медикам-добровольцям потрібна ТВОЯ допомога! Врешті-решт, ці героїчні лікарі завтра можуть врятувати на фронті твого батька, сина, чоловіка чи брата. Але для цього потрібні справні автівки, заправлені баки, сучасна медична апаратура, розхідники та ефективна логістика. Все це вартує грошей”, – зазначають у шпиталі.

Любава ЛИСИЧКИНА (Big Kyiv)

ПРИСЯГА У ГЕТЬМАНСЬКІЙ ЦЕРКВІ СУБОТОВА

Кожен з медпрацівників ПДМШ свого часу давав клятву Гіппократа. Свідками додаткового ритуалу Першого добровільного – клятви служити своєму народу, прийнятій у знаковому для українців місці, стали журналіст Liga.net Дмитро Фіонік та фотограф Валентина Поліщук, яка світлинами зафіксувала хвилюючі миті...

Колона мікроавтобусів ПДМШ заїжджає до старовинного гетьманського Суботова на Чигиринщині. Це місце сили, освячене шевченківськими рядками: «Стоїть в селі Суботів/ На горі високої/ Домовина України,/ Широка, глибока./ Ото церков Богданова...»

У храмі пророка Іллі, біля саркофага гетьмана Хмельницького, добровольці ПДМШ клянуться служити народу України. Тут також відбувається вручення нагород добровольцям минулих ротаций. Це відзнаки від головнокомандувача Валерія Залужного, від зовнішньої розвідки та від командирів бригад, з якими співпрацює Перший до-

Натхненна проповідь у стінах церкви Богдана Хмельницького - від Геннадія Друзенка, з чорним холодницьким шевроном на рукаві...

бровольчий медичний шпиталь.

Геннадій Друзенко виступає з довгою промовою. Цитує Шевченка, нагадує історію Козацької держави. У промові є лейтмотив: боротьба за Україну починалася з ненависті до ворогів, але й історичні невдачі були спричинені ненавистю. Наприкінці підсумовує: «Ворога треба

нищити! Але коли він вже без зброї і поранений, прошу вас, поставтеся до нього по-людськи!»

За кілька кілометрів, на «Дикому хуторі» у Холодному Яру на добровольців чекає святковий обід. Після нього настрій у всіх, зі зрозумілих причин, грайливо-піднесений.

На зворотному шляху до Києва, під час зупинки на каву, - ще одне, ніким не плановане дійство, спонтанно-веселе, як колись у козаків водилося, - посміятися перед тим, як до поля битви ближче стати...

Британського лікаря-добровольця Мартіна українка-медсестра навчає Шевченкового вірша, після вторгнення росії переробленого на сучасний манер:

«Щоб лани широкополі, І Дніпро, і кручі...»

Мартін повторює ці слова, причому доволі чисто.

– ...Стали вам поперек горла, – продовжує українка.

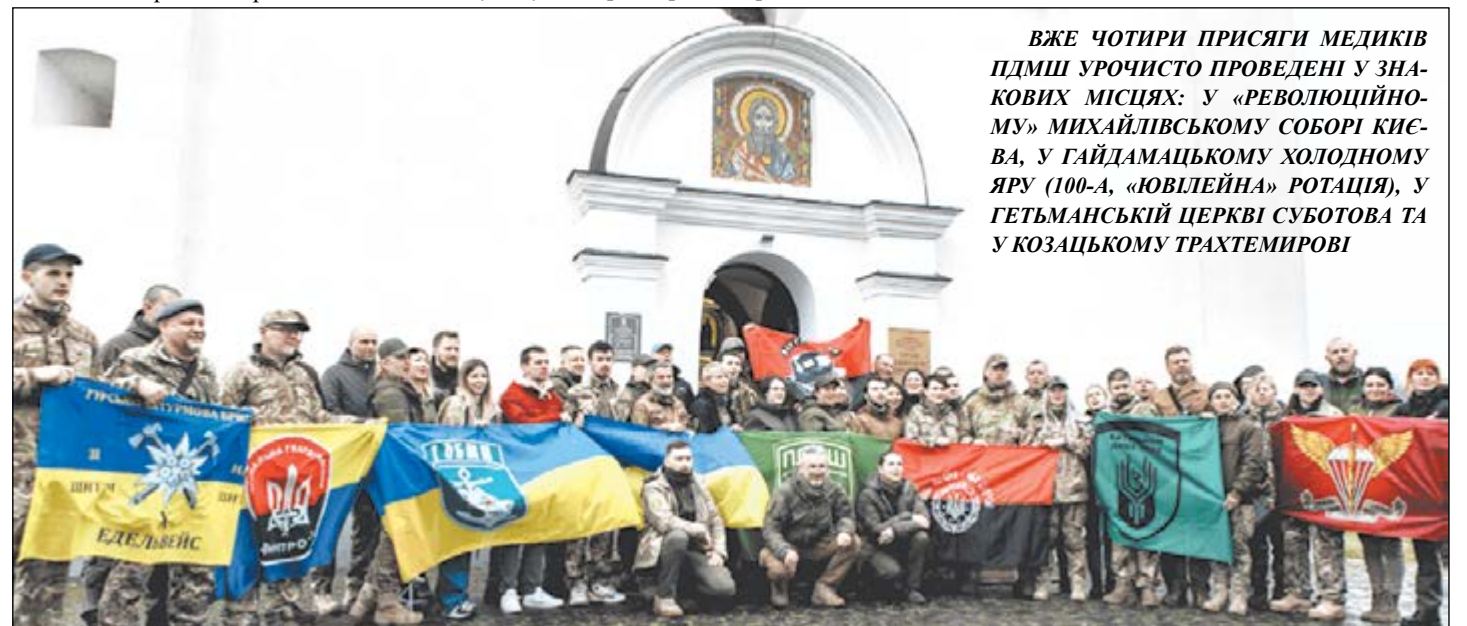
– Стали вам поперек горла, – киває Мартін.

Добровольці, затамувавши подих, чекають фіналу.

– М****лі і**чі! – переможно декламує сестра.

– М****лі і**чі! – бездоганно, зберігаючи інтонацію вигуків Мартін.

Загальні бурхливі овації. З рачії лунає голос Друзенка: «По машинах». Свято закінчилось...

ВЖЕ ЧОТИРИ ПРИСЯГИ МЕДИКІВ ПДМШ УРОЧИСТО ПРОВЕДЕНІ У ЗНАКОВИХ МІСЦЯХ: У «РЕВОЛЮЦІЙНОМУ» МИХАЙЛІВСЬКОМУ СОБОРІ КИЄВА, У ГАЙДАМАЦЬКОМУ ХОЛОДНОМУ ЯРУ (100-А, «ЮВІЛЕЙНА» РОТАЦІЯ), У ГЕТЬМАНСЬКІЙ ЦЕРКВІ СУБОТОВА ТА У КОЗАЦЬКОМУ ТРАХТЕМИРОВІ

«ШВИДКА» НА ПЕРЕДОВІЙ: ЯК ЗАРАЗ ПРАЦЮЮТЬ МЕДИКИ-ДОБРОВОЛЬЦІ, ЯКІ ЛЮДИ ПОТРІБНІ ТА ЧИМ МОЖНА ДОПОМОГТИ

“Це артилерійська війна. Війна бомб, снарядів, мін великого калібру”, — каже співзасновник Першого добровольчого шпиталю імені Пирогова (ПДМШ) Геннадій Друзенко. Шпиталь об'єднав цивільних медиків, які готові боювати на місяць залишити роботу в тилу й поїхати лікувати на фронт. Розповідало детальніше, хто може долучитися до команди ПДМШ, які у них є напрямки роботи та як виглядає евакуація травмованих бійців наразі.

Терапевтка Галина Черниш з Івано-Франківщини уперше поїхала на схід в складі добровольчого шпиталю в листопаді 2016-го. Спершу заповнила форму запису в добровольці на сайті ПДМШ та пройшла співбесіду. Склала присягу та підписала договір добровольця.

Далі був 5-денний вишкіл, після якого — перша ротація у Станиці Луганській. Станом на травень 2023-го Галина Черниш близько 20 разів їздила на схід у складі добровольчого шпиталю. Була в Авдіївці, Мар'їнці, Новотроїцькому, Волновасі й інших містах Донеччини.

“Поклик серця. Я знаю, що вдома у мене є кому надати допомогу, а там я потрібна. До нас приходять і військові, і цивільні, причому останні — з обох боків від лінії розмежування. Треба показати, що ми єдині, що їхня біда — наша біда. І треба, як ми кажемо, “зшити Україну”, — каже про свою мету Галина Черниш.

Вона — одна з понад тисячі цивільних медиків-добровольців, які пройшли ротації на передовій у складі ПДМШ за 9 років війни.

Спільнота таких лікарів утворилася ще 2014-го, коли Росія почала гібридну війну проти України. Ми розпитали у співзасновника та голови Наглядової ради мобільного шпиталю Геннадія Друзенка про те, скільки пацієнтів за місяць медики-добровольці можуть повернути “з того світу”, та чому після першої ротації більшість медиків знову й знову повертаються в зону бойових дій.

“ДО НАС МОЖНА ПРИЇХАТИ, ВІДБУТИ РОТАЦІЮ І ПОВЕРНУТИСЬ У СВОЮ ЛІКАРНЮ”

“Мотивація майже у всіх добровольців одна: люди, які з якихось причин не можуть іти до ЗСУ: це і вік, і стан здоров'я, і складна робота в медуніверситетах. Вони приходять в ПДМШ, щоб зробити внесок у нашу спільну перемогу. Бо ми більш гнучка структура, аніж офіційні силові органи: до нас можна приїхати, відбути ротацію і повернутись у свою лікарню. Це якраз такий інструмент для тих, хто хоче зробити свій внесок у порятунк поранених і хворих на фронті, але з якихось причин не може чи не хоче підписувати контракт і мобілізуватись”, — каже Геннадій Друзенко.

За його даними, понад 50% лікарів, які боюють місяць пробули на фронті у складі ПДМШ, потім їдуть туди знову. У шпиталі немає штатних лікарів, адже головне завдання добровольців — посилити військових медиків. За 9 років до команди долучалися абсолютно різні спеціалісти: від професорів медичних університетів до лікарів-інтернів.

МЕДИКИ-ДОБРОВОЛЬЦІ РІК ПРАЦЮВАЛИ У БАХМУТІ 2015-ГО Й ЗНОВУ ПОВЕРНУЛИСЬ СЮДИ ПІД ЧАС ВІДКРИТОЇ ВІЙНИ

“Весь 2015 рік ми працювали в Бахмуті. Запамяталася чудова лікарня, з міським головою ми одразу налагодили контакт. Фактично, ми проходили “бойове хрещення”

Фото Валентини ПОЛІЩУК (ліва)

під час Дебальцівської операції — це лютий 2015-го. Коли почалась ця операція, нас запросили в Бахмут. І коли йшли поранені з Дебальцево, наші терапевти стояли як операційні сестри, і на всіх столах одразу цих хлопців оперували. Там ми вперше відчули сповна, яка жахлива ця війна”, — розповідає співзасновник ПДМШ.

У травні 2022-го добровольці знову поїхали у Бахмут й понад пів року працювали у Багатопрофільній лікарні інтенсивного лікування.

Зараз близько 60% бійців, життя яких рятують медики шпиталю, дістали поранення саме на Бахмутському напрямку, каже Геннадій Друзенко. Евакуація поранених зараз ускладнена, адже росіяни прострілюють дороги. Часом травмованим військовим доводиться чекати, поки їх зможуть вивести в пункт надання допомоги.

“Останнім часом у нас 2500-3000 пацієнтів щомісяця. Тобто 80-100 пацієнтам (здебільшого, пораненим) на день надають допомогу медики шпиталю. З травня 2022-го по квітень 2023-го через руки наших медиків пройшли щонайменше 17 604 пацієнти. Це ті, кого ми записали і знаємо поіменно. Їх було більше, бо не завжди є можливість вести статистику”, — каже співзасновник.

Нині на фронті одночасно перебувають 50 лікарів мобільного шпиталю. Рік тому медики надавали допомогу військовим і цивільним у співвідношенні 1:1. Зараз порятунк мирних людей — радше виняток, адже багато хто евакуювався.

За словами співзасновника шпиталю, під час великої війни значно збільшилася кількість людей з важкими пораненнями.

“З початком повномасштабного вторгнення «вибухнув масштаб». Все збільшилося: кількість поранених, кількість швидких, тяжкість поранених. Якщо під час АТО/ООС це були переважно кульові поранення, то зараз їх небагато. Зараз переважають мінно-вибухові поранення і контузії. Це артилерійська війна. Війна бомб, снарядів, мін великого калібру”, — розповідає Геннадій Друзенко.

Одна група медиків ПДМШ нині виконує завдання на Бахмутському та Соледарському напрямках, інша — неподалік Сватового та Кременної, розповідає співзасновник ПДМШ.

“Ми зараз працюємо у трьох форматах: це так званий “кейсевак” — коли з передка вивозять до стабілізаційних пунктів, потім ми працюємо зараз на трьох стабпунктах ЗСУ, і важких пацієнтів (як правило, неpritомних, заінтубованих) ми вивозимо зі стабпунктів до тилових лікарень”, — каже співзасновник.

Під час відкритої війни у складі ПДМШ встигли попрацювати навіть іноземці.

“Частина з них — це українці, які колись виїхали в Європу, але зараз повернулись, бо не могли стояти осторонь. У нас є анестезіологи з Австрії, Німеччини та лікар з Корсики (Франція). Ми пробували працювати з іноземцями неукраїнського походження, які не знають нашої мови. На жаль, відмовилися від цієї ідеї, бо відсутність комунікації створює невідповідні загрози”, — каже Геннадій Друзенко.

У червні минулого року шпиталь Пирогова офіційно став частиною сил оборони України. Втім медиків-добровольців досі не захищає закон.

“На жаль, наша держава досі не створила механізмів захисту цивільних медиків на фронті. Потрібна законодавча ініціатива: якщо ми працюємо на фронті, то фактично робимо те, що й військові медики. Нас повинні прирівняти в усіх сенсах: від соціального статусу до гарантій допомоги в разі каліцтва чи смерті”, — вважає співзасновник ПДМШ.

ДОЛУЧИТИСЯ ДО КОМАНДИ ШПИТАЛЮ МОЖУТЬ СЕРТИФІКОВАНІ МЕДИКИ РІЗНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

“Потрібні анестезіологи, лікарі й фельдшери невідкладних станів, хірурги. Загалом ті, хто пов'язаний зі швидкою допомогою в цивільному житті. Також на фронті потрібні терапевти, оскільки не тільки поранення, а й звичайні хвороби нікуди не діваються,

вони теж виводять зі строю наших захисників”, — каже Геннадій Друзенко.

Іноді лікарям замало самого бажання поїхати на фронт. За словами чоловіка, палити в колеса нерідко вистроює керівництво лікарень, де фахівці працюють на постійній основі.

“На жаль, нерідко медиків не відпускають з основного місця роботи попри те, що існує 814-й наказ МОЗ від 2018 року, який регулює механізм добровільної участі у захисті Батьківщини саме в складі ПДМШ. Наведу приклад: у Києві 7 людей мали їхати на фронт і всім їм відмовила керівниця швидкої допомоги. Я розумію, що і на місцях бракує спеціалістів, але, все ж таки, потребу біля Бахмута чи біля Кременної не можна порівняти. У нас є двоє медиків, яких поставили перед вибором, сказали: “Звільняйся і тоді можеш їхати на фронт”. Дівчата вирішили, що війна важливіше і звільнилися, тепер вони в нас з короткими відпочинками постійно на передовій”, — розповідає співзасновник шпиталю.

Долучитися до команди можуть і люди без медичного досвіду.

“Вони, як правило, ведуть медичну статистику, працюють кухарями чи їхніми помічниками. Водії мають розуміти особливості роботи на швидкій, бо треба взаємодіяти з командою і поєднувати обережність перевезення пацієнта й швидкість руху”, — каже Геннадій Друзенко.

Перший добровольчий шпиталь імені Пирогова існує на кошти донорів, здебільшого — іноземців.

“Ми не маємо жодних урядових грошей. 100% нам покривають донори. Ми зараз використовуємо нове, найсучасніше, якісне німецьке, американське обладнання. Зараз діяльність ПДМШ обходиться в близько 100 тисяч доларів на місяць. Якщо перевести на кількість врятованих наших бійців — це 40 доларів на людину, тобто небагато. Головний виклик для мене особисто — де знайти ресурси. Дивом ми їх поки знаходимо”, — підсумовує Геннадій Друзенко.

Владислава КОБКО (Вільне радіо)

МАР'ЯНА БОНДАРЧУК: «ІНОДІ ВТРАЧАЄТЬСЯ ЛІК ЧАСУ...»

У цивільних медиків побутує жарт, що анестезіолог після операції має говорити хірургу: «До нових зустрічей в ефірі!» Проте анестезіологу Мар'яні Бондарчук з Першого добровольчого мобільного шпиталю – не до жартів. Коли дійде мова до вибору фото для ілюстрації інтерв'ю, молода лікарка раптом скаже: «Знаєте, помітила, що за цей рік дуже рідко посміхалася...»

У неї й справді рідко випадає нагода для веселого настрою – каже, за рік в ПМДШ бачила стільки крові і жакливих поранень, що іноді на фронті не мала часу не те що на посмішки, а й на звичайний сон.

Вона сама попросилася у військовій медикі – власне, як і всі у Першому добровольчому. 24 лютого 2023 року звістку про початок повномасштабного вторгнення росії зустріла на чергуванні у реанімації лікарні в рідному Кривому Розі. Наступного дня завідувача її відділення призвали до армії, а сама Мар'яна скільки не ходила до військкомату – отримувала відповідь: «Без бойового досвіду не беремо!»

Несподівано для себе, відповідь знайшла в Інтернеті – якось увечері наткнулася на оголошення у Фейсбукі про те, що Перший добровольчий медичний шпиталь шукає відчайдушів з освітою і досвідом роботи медиком, готових рятувати життя пораненим бійцям ЗСУ у зоні бойових дій. Написала заявку – і на ранок вже мала запрошення. А ще через три дні їхала з Кривого Рогу на збір до Києва.

Швидко, насичене й інтенсивне навчання – і далі вже робота безпосередньо на фронті, надання допомоги пораненим на стабілізаційному пункті й транспортування до госпіталю або лікарні. Перші три місяці пам'ятала кожного пораненого, намагалася відслідкувати подальшу долю кожного – в тих лікарнях, куди їх перевезли. Згодом зрозуміла: переживання про всіх, кому до-

помогла, не лише спляють зсередини, а й можуть заважати надавати допомогу новим пораненим. А їх було багато...

«Найтяжче було у січні-лютому 2023-го під Бахмутом, коли був просто потік поранених, - розповідає Мар'яна. - Коли просилася на війну, знала, що фронтова медицина – це набагато

З тих, кого Мар'яна пам'ятатиме завжди – 18-річний Артем, який буквально весь був посічений осколками. Каже, що його порятунок – це диво і досі відслідковує поступове одужання зовсім юного хлопчини.

екстремальніше заняття, ніж цивільна, але щоб настільки... В реанімації, де працювала до повномасштабної війни, одним пацієнтом опікувався десяток медпрацівників, а на фронті з точністю до навпаки – іноді на одного лікаря десяток поранених.

Поранення були настільки різні, тяжкі й масові, що на якийсь

ІГОР БУЙВОЛ: «ТІЛЬКИ РАБ НЕ ПРАГНЕ ВОЛІ!»

Один з небагатьох в ПМДШ, кому у якості позивного «затвердили» його власне прізвище. Колись когось з його предків назвали Буйволом – і це пасує впертому і рішучому характеру Ігоря. Командири вирішили зайвим вигадувати якийсь інший позивний...

На початку нинішнього червня Ігорю Буйволу виповнилося рівно 40 років. За своє життя він встиг освоїти багато професій, попутно поєднуючи це з «хобі» бути бунтівником за характером. Свій шлях в житті Буйвол завжди прокладав самостійно. Спочатку сам за себе вирішив покинути навчання в школі після 9 класу. Потім теж сам (вже через 9 років перерви у навчанні!) вирішив продовжити навчання і не тільки отримав нарешті атестат про середню освіту, але й не зупинився, допоки не здобув диплом про вищу освіту – за фахом «соціальна педагогіка». Працювати почав задовго до здобуття освіти, зовсім юним – був заправником на АЗС, вантажником, робітником пиломатеріалів, барменом...

Тягати важке і жонглювати пляшками – навички, які могли б згодитися кожному під час Революції Гідності на будівництві барикад і в метанні пляшок з коктейлем Молотова». Студент Інституту людини Київського університету ім.Бориса Грінченка був на Майдані – з нього Ігор має на пам'ять лише одне фото, де разом з друзями у легеньких будівельних касках стримує шеренгу «Беркута» у важких обладунках...

Вторгнення росії в Україну Ігор відраховує аж ніяк не з лютого 2022-го, а з моменту підступної окупації Криму в 2014-у. Спочатку просився у добровольчі бойові підрозділи, коли ж воювати не взяли – навесні 2015-го зголосився до Першого добровольчого

мобільного шпиталю ім. Миколи Пирогова. Працював спочатку водієм мобільної лазні, потім водієм «швидкої», зрештою «виріс» до посади заступника керівника ПМДШ з питань матеріально-технічного забезпечення, потім – з питань евакуації поранених...

На сьогодні – офіцер з особливих доручень, але за потреби – сідає за кермо будь-якого з автомобілів ПМДШ. Медики-добровольці мають їх чимало – включно з броньованими американськими «Хамві» й британськими «Піндгауерами». Випускник Інституту людини навіть про автомобілі говорить, як про живі істоти: «Британські «Піндгауери» потужні як позашляховики, але не нові і запчастин для них малувато, тому Піндгауер – це як спортсмен-важкоатлет, який отримав травму, потребує дефіцитних ліків і має частково атрофовані м'язи з причини довгого простоя. А от

німецькі мікроавтобуси «Мерседес» дуже виручають. Треновані якраз для «естафети» до стабілізаційного пункту й госпіталю, швидкої евакуації поранених – недаремно буси цієї моделі «Спринтерами» називають...»

У небезпечних і складних ситуаціях Буйвол знову оправдав своє прізвище - став першим у ПМДШ, кого нагородили орденем «За мужність». Втім, відзнак у нього стільки, що він реально не пам'ятає усі їх назви. Знаходимо перелік на офіційному сайті ПМДШ: там зазначено, що пан Ігор має відзнаки Головнокомандувача Збройних сил України – почесний нагрудний знак «За сприяння війську» та «За збережене життя»; відзнаки МО України – нагрудний знак «Знак пошани» та медаль «За сприяння Збройними Силами України»; відзнаку Президента України «За гуманітарну участь в АТО», нагрудний знак начальника Генер-

период цієї зими абсолютно втратила орієнтування в часі. «Не знала ні дату, ні який день тижня, - каже лікарка. - Звісно ж, не тому, що не було звідки дізнатися – мобільний телефон може показати це будь-якої миті. Просто не було необхідності орієнтуватися в часі, достатньо було орієнтуватися «світло – значить день, темно – отже, зараз ніч», бо кількість поранених від того не змінювалася...

Втім, бувають й інші крайнощі, говорить Мар'яна – це коли приїжджають лікарі нової ротатії, а на фронті якраз відносно затишшя і жодного пораненого немає. Медики-новачки рвуться допомагати ЗСУ, а роботи в якісь дні немає...

Сама Мар'яна, яка зі своїх 5 років після навчання у медакадемії вже має практично рік фронтового стажу, звикла до абсолютно різного режиму роботи. За її тендітними плечима – вже є досвід роботи у Слов'янську, штурм якого орки мали серед пріоритетів до того, як їм ЗСУ «науково-популярно пояснили», що захопити Донеччину «за планом» з кремля аж ніяк не вдасться. Є досвід роботи під час блискавичного і потужного контрнаступу ЗСУ на Харківщині, коли ворог втік, кидаючи зброю і техніку. Є і досвід запеклих боїв під Бахмутом...

Вона має відзнаку ПМДШ і медаль МО «За сприяння війську», але улюблена її відзнака – Міноборони, «За врятоване життя». Це не за конкретний якийсь випадок – це за всю ту роботу по врятуванню життя тим, про кого Мар'яна Бондарчук говорить «Скільки рятувала - не рахувала. Точно знаю, що більше ста, і точно – що менше тисячі...»

Говорить, що в ПМДШ їй найбільше імпує те, що «начальство» не залишається у столичних кабінетах, а працює пліч-о-пліч з рядовими медиками і роботу підлеглих керівництво оцінює не в офісі на доповіді, а під час спільних чергувань в реанімаційних бригадах...

рального штабу – Головнокомандувача ЗСУ «За заслуги перед Збройними Силами України», а також - відзнаки РНБОУ та Служби зовнішньої розвідки України.

Має і ряд інших – таких як медаль «За оборону рідної держави» від ВО «Крайна», відзнака «За службу державі» від Співки ветеранів та працівників силових структур України «Звитяга», знак пошани Національної медичної палати України, нагрудний знак «Почесна відзнака 44-ї Окремої артилерійської бригади» та інші.

Втім, киянин, який з 2015 року встиг побачити багато крові, значно більше від відзнак цінує інший скарб – друзів, яких отримав у ПМДШ. Дорожить людськими життями, каже: «Найстрашніше вивозити у своєму авто поранених людей, яких знаєш особисто. Але переживаєш про долю всіх – адже це українці, майбутні цієї країни. Причому, ті, що зробили вибір боротися за Волю, а не бути рабом під багнетом чужого тирана. Бо тільки раб шукає собі господаря – справжні українці шукають і знаходять Волю!»

Буйвол каже: у ПМДШ кожен медик – «трішки лікар Айболит». Навіть не пробує врахувати, скільки, окрім людських, врятовано життів тварин. Нещодавно на мосту в Слов'янську підібрали покинуту, худу й голодну вівчарку 5-6 років. Назвали її Ксенєю, бо саме коли її побачили, Буйвол зателефонував і спрацював рингтон – пісня «Гуцулка Ксеня» з фільму «Кіборги», де знімався його друг Андрій Шараскін («Богема») Ксеня нині – вже на мирній території, у батьків однієї з лікарки ПМДШ...

ВИЙТИ З ВЛАСНОГО ХУТОРА

Геннадій ДРУЗЕНКО

До перемоги у цій війні ще дуже далеко... Нам ще буде дууже боляче, бо ми ще не засвоїли повною мірою головного уроку війни: змінюйся або вмри.

Господь ще довго водитиме нас цією війною, як колись водив пустелею євреїв, бо вони не хотіли змінюватись. Бо ми радо звинуватили у своїх втратах, руїнах та ранах одного божевільного підстаркуватого диктатора та його «страну рабов, страну господ». І це правда. Але не вся.

Є ще інша правда. Ми надто довго руйнували себе зсередини. Ми надто довго плекали своє і забували про спільне. Ми готові були закривати очі, коли можновладці крали мільярди, сподіваючись, що вони дозволять нам вкрати тисячу. Ми майже погодились віддати країну на поталу небагатьом, аби багатьом дали збудувати свій маленький убогий хутір. Навіть якщо цим хутором була квартира у радянській багатоповерхівці...

Але виявилось, що без спільного простору, без власної держави, такі милі українському серцю приватні хуторці приречені на знищення та плондрвання. Вистояти проти орди можна тільки спільно.

Саме тому ми з Світланою Друзенко 15 місяців тому залишили свій затишний «хутір» і вирушили назустріч долі. Ніхто нас не мобілізував і не вручав повістки. Ніхто не

казав, що ми маємо робити, куди йти, кого слухати...

26 лютого ми поверталися в Київ з кількома друзями на трьох авто, коли зі столиці на Схід ще йшло нескінченне цунамі біженців. Ми навіть не знали, де будемо ночува-

ти, бо міст до нашої домівки вже був підірваний... Але ми повернулись і прийняли виклик долі. Бо настав час, коли треба було забути про себе і дбати про країну.

І от зараз, на 16 місяць великої війни, ми так само на фронті, далеко від власно-

го дому. Нам повірили і навколо нас об'єдналися сотні фантастичних людей. У нас з'явилися десятки автівок, найсучасніше медичне обладнання, тонни палива, власна кухня, охорона, рембат – і все це конвертувалось у десятки тисяч врятованих життів. Бо ми просто забули про себе і свій маленький приватний хутір. З головою віддавшись справі, яку робимо...

Чи важко нам? Чи сумуємо ми за власним домом? Чи хочеться нам просто побути разом, вимкнувши телефон і відключивши радіо? Звичайно! Бо ми люди і зліплені з такого ж самого тісту, що й усі ви. Але...

Ми знаємо, що війна триває. І цю війну можна виграти тільки повною мобілізацією сил та ресурсів. Віддаючи себе без залишку, до кінця. І тому в нас наразі немає власних справ і приватного простору. Є лише велика родина ПДМШ, за яку ми несемо повну відповідальність перед Богом, власною совістю, посестрами та побратимами і тими, кого щодня рятуємо на фронті.

І тому ми вже перемогли. Насамперед себе. Бо ми змінилися. Ми змогли загнущати власне його задля спільного блага. Підпорядкувати його спільній справі. Змусити служити спільній перемозі.

І тому завтра ми знову роз'їдемося за сотні кілометрів один від одного – нести свій хрест. Бо аби перемогти ворога, потрібно насамперед перемогти самого себе. Наважитись – і вийти за межі власного приватного хутора...

ФОТОФАКТ

Геннадій Друзенко і Олег Островський у Холодному Яру. Дружній обмін шевронами: Островський – з шевроном ПДМШ, Друзенко – з чорним холоднорярським шевроном.

Козацький край засвідчує готовність допомагати ПДМШ у великій справі порятунку українців, поранених у часі найбільшої війни XXI століття...

«КОКОС» РЕКОМЕНДУЄ: НАЙКРАЩИЙ ЛІКАР – ГУМОР

Фельдшер родом із Сум радить не сумувати за жодних обставин

«Чарівний захід сонця Сходу України, - так підписав своє оновлене фото у соцмережах Дмитро Довгополов (позивний «Кокос») у липні 2022-го. Це було не тільки нове фото – це стало новим етапом у житті фельдшера з міста Суми, який скоро вже рік, як зголосився добровольцем до ПДМШ.

Його точно не можна назвати тим, хто уникає пригод: у свої 35 років встиг попрацювати за кордоном: не тільки в тихій Польщі, а й у буремній Лівії, де в оточеній повстанцями «діловій столиці» країни, – місті Місурата на Середземному морі, - медик вперше чув звуки стрілянини...

Не думав тоді, що у своєму рідному місті на річці Псел у лютому-березні 2022-го почує значно сильнішу канонанду, коли агресори з сусідньої росії спробують штурмувати Суми і зламують об них зуби. Вже в ті дні Дмитро навчився працювати з максимальним навантаженням – займався медавакуацією поранених з розбитих снарядами, ракетами і бомбами житлових кварталів донедавна мирного міста.

В ПДМШ зголосився, як тільки вдома стало тихіше. На Донеччині, де окупанти намагаються втілити мрії збожеволілого фюрера, сумчанин продовжив рятувати життя українців – і знову не лише військових, а й цивільних, які страждають у зоні бойових дій не менше.

Назавжди запам'ятає екстраскладну евакуацію пораненої мешканки Бахмута з важкою

черепно-мозковою травмою та іншими пораненнями. Через 15 хвилин після початку її транспортування в Краматорськ, у жінки віком 50+ зупинилося серце. Удвох з лікарем (до речі, земляком із Сум) Дмитрові вдалося знову «запустити» серце. Після цього за інструкцією, яка вимагає скоротити маршрут до найближчої лікарні у випадку погіршення стану пацієнта, спробували завез-

ти потерпілу в Костянтинівку, але там заявили, що не мають лікарів відповідного профілю. Вирушили в Дружківку, але дорогою у жінки серце зупинилося вдруге... І знову успішний запуск «двигуна» людини, і знову – намагання заїхати в найближчу лікарню, і знову – відмова, бо нема нейрохірурга... Серце у пораненої в той день зупинилося чотири (!!!) рази протягом 1 години й 45 хвилин – і

кожного разу екіпажу «швидкої» ПДМШ вдалося запустити його знову. Жінку таки довели до Краматорська, передали до лікарні. Пізніше Дмитро поцікавився її долею – вижила...

Фельдшер, який протягом року рятував життя більш ніж сотні поранених, нагороджений трьома відзнаками. У зоні бойових дій він навчився дуже багато нового, проте ще раз переконався у старовинному козацькому звичаї «лікувати» всі тілесні й душевні недуги гумором.

Саме тому з легкої руки «коменданта бази» Кокоса медиків ПДМШ, які день народження зустрічають на ротатії, вітають веселими піснями. Текст пісні в честь іменинника пише сам Кокос, він же й виконує її під гітару, разом з «ансамблем», у якому грають друзі на «барабані» (синьому пластмасовому тазуку) і «марокасах» (жестяній баночці з-під безалкогольного пива, наповненій пшонаним зерном).

Звісно ж, найкращі жарти й анекдоти звучатимуть після Перемоги, зі справжнім пивом, яке на той час і в москві недорого в гривнях коштуватиме...

«СІМБА»

ВІДМОВИЛАСЯ ВІД ГРОМАДЯНСТВА РОСІЇ І СТАЛА НА ЗАХИСТ УКРАЇНИ

Через Перший добровільний мобільний шпиталь пройшли медики зі США, Канади, Австралії, Німеччини, Великої Британії, Чехії та Франції. І це предмет окремої гордості менеджменту ПДМШ. Не кожен з цих медиків витримав виклики й навантаження: хтось зарані залишив ротацію через втому, хтось – через те, що так і не зміг здолати мовний бар'єр. Але росіянку Ольгу Сімонову ніщо не змогло злякати, вона не тільки здолала усі випробування, а й зрештою стала першою в українському війську іноземкою, яка отримала громадянство України...

Ольга Сімонова жила в Челябінську на Уралі, працювала інженером, серйозно (з 11 років) займалася контактними единоборствами, була майстром і кандидаткою у майстри спорту в багатьох дисциплінах – від карате до скелелазіння. Політикою не цікавилася зовсім...

Та влітку 2014 року Ольга зустріла в горах Паміру групу київських альпіністів – і ті розповіли дівчині, як її росія вторглася до Криму, як навіть після окупації українського півострова недоїмперія не втихомирилася і полізла шупальцями на українській Донбас, вбиваючи мирних жителів та проголошуючи фейкові «народні республіки», орієнтовані на Москву як абсолютно маріонеткові утворення...

Між Челябінськом і Києвом – дві з половиною тисячі кілометрів, тож Ольга вирішила побачити все на власні очі, зрозуміти, чим живе сусідня держава і чи така страшна «кієвська хунта», як її московські ЗМІ малюють... Наприкінці осені 2014 року приїхала в столицю України. З перших же зустрічей і спілкувань зрозуміла: «притеснення русскоязычного населення» в Україні – тупа брехня пропагандистів москви, бо давні друзі й нові знайомі вільно спілкувалися з нею російською мовою, а

в магазинах чи кав'ярнях зробити замовлення мовою Пушкіна, Шойгу і генерала Власова теж не було жодною проблемою. Натомість – побачила в Києві тих, хто втік сюди від «русского міра» з окупованих міст і сіл Донеччини та Луганщини, почула розповіді про те, як її співвітчизники поведуться на захоплених росією територіях. Те, що натворила росія, росіянка Сімонова вирішила виправляти власноруч – долучитися до справи

За підтримки ПДМШ Ольга Сімонова стала першою іноземкою в українському війську, яка отримала громадянство України.

боротьби Добра зі Злом, у якій національність особливого значення не має...

Вже навесні 2015-го Ольга

паспорт з двоголовою пташкою і отримати натомість український, з золотом княжого тризуба на обкладинці.

На початку квітня 2016 р. президент ПДМШ Геннадій Друзенко особисто просив тодішнього міністра охорони здоров'я Олександра Квіташвілі клопотати перед Президентом України щодо надання Ользі українського громадянства. Міністр погодився, але не встиг цього зробити через відставку уряду Яценюка. Потім, за словами Геннадія, «були місяці публічного тиску на владу, підтримка ЗМІ, бюрократична тяганина та відписки з Банкової».

У липні 2016 р. медики-добровольці ПДМШ, відзначені державними нагородами, публічно звернулися до Президента України з проханням надати Ользі українське громадянство.

У серпні 2016 р. в.о. міністра охорони здоров'я Уляна Супрун підписала офіційне клопотання до глави держави прийняти Ольгу Сімонову до громадянства України, після чого Ольга подала відповідну заяву до Державної міграційної служби.

У січні 2017 р. пакет документів нарешті потрапив на Банкову, та звіди його швидко повернули до Державної міграційної служби без розгляду по суті...

Боротьба за здійснення мрії росіянки стати громадянкою України тривала із задіянням усіх можливих законних важелів.

20 лютого 2017 р. на офіційному сайті українського омбудсмена Валерії Лутковської було опубліковано «Відкрите звернення Уповноваженого з прав людини до Голови Комісії при Президенті України з питань громадянства, Глави Адміністрації Президента України», в якому вона, серед іншого, повідомила про відкриття провадження за зверненням керівника ПДМШ «в інтересах громадянки Російської Федерації Сімонової Ольги Сергіївни щодо зволікання з розглядом її заяви про прийняття до громадянства України».

16 березня цього року Комісія з питань громадянства при Президенті України ухвалила рішення внести пропозицію главі держави прийняти Ольгу Сімонову до громадянства України. Ольга дізналася про це рішення від ПДМШ. «Гадаю, що це перемога, в принципі, ПДМШ, зокрема певних людей, які всю цю тему тривалий час порушували, і без них просто нічого насправді не було б. Бо я думаю, що тих, хто мені відмовляв з їхніми аргументами, мабуть, поставили в таке положення, що вони просто не можуть сказати

«ні». І всі вимоги, які до мене ставили, було виконано як мною, так і людьми, котрі мені допомагали», – прокоментувала тоді Ольга рішення комісії.

23 травня 2017 р. Геннадій Друзенко через Facebook звернувся до українських парламентарів – тих, «хто усвідомлює, кому вони зобов'язані самою можливістю представляти народ України в єдиному законодавчому органі та жити цікавим і насиченим життям народного депутата – зверніться до Президента України з вимогою не зволікати з прийняттям в громадянство України військовослужбовця ЗСУ Ольги Сімонової!» Як пізніше з'ясувалося, у цей день Ольга Сімонова вже більш як два місяці була громадянкою України...

Про те, що Ольгу було прийнято до українського громадянства згідно з Указом Президента України від 17 березня 2017, стало відомо лише в середині червня з відповіді очільника Президентської адміністрації Ігоря Райніна на запит народного депутата Сергія Власенка. Три місяці (!) жодний чиновник АП не потурбувався про те, щоб повідомити Ольгу.

Вітаючи Ольгу з отриманням паспорта громадянки України, у ПДМШ назвали її «однією з тих, хто є нашими справжніми жінками третього тисячоліття».

Після ПДМШ вона була у батальйоні «Дніпро-1» і 128-й гірсько-піхотній штурмовій бригаді. Зрештою, стала кулеметницею, старшим стрільцем 24-ї окремої моторизованої бригади.

В ній дивовижним чином поєднувалися романтизм і рішучість. Дівчина мала позивний «Сімба», як у левеняти з популярного діснеївського мультфільма, у соцмережах підписувалася «Alice Liddell», ім'ям дівчинки з Великобританії, що стала прототипом «Аліси з Задзеркалля». А от на кисті лівої руки витатуювала популярне радикальне гасло «No fight no glory» – «без боротьби немає слави»...

Повномасштабне вторгнення росії «Сімба» зустріла на посаді командира броньованої машини піхоти, воювала проти колишніх співвітчизників у складі 24-ї ОМБр імені Короля Данила з галицьким левом на шевроні.

Ольга мала «мультяшний» позивний «Сімба» і радикальне гасло-тату на руці «No fight no glory» – «без боротьби немає слави»...

Сімонова йде добровольцем-медиком у «зону АТО»: спочатку до батальйонів «Север» і «Золоті ворота», а зовсім скоро, у квітні – до Першого добровільного мобільного шпиталю ім. Пирогова (ПДМШ). Відбула ротація ПДМШ у Бахмуті, Луганському, Лисичанську. Паралельно з боротьбою за життя поранених українських бійців для Ольги настали довгі місяці боротьби за право реалізації мрії – викинути в корзину російський

Загинула 34-річна Ольга Сімонова 13 вересня 2022 року «в результаті підриву машини на вибуховому пристрої, виконуючи бойове завдання на Херсонському напрямку».

В інтерв'ю, яке вона дала в день отримання українського паспорта, Ольгу запитували про її плани на майбутнє. Вона відповіла: «Поки йде війна, не можу нічого сказати. Треба воювати до перемоги. Якесь перемир'я – не наш шлях. Наш шлях – тільки до перемоги. І поки ми не перемогли, нічого не можемо сказати, бо планувати на війні – марна справа, бо кожний день може стати останнім».

Відгукнувшись на звістку про загибель поестри, очільник Першого добровільного мобільного шпиталю Геннадій Друзенко написав: «Для мене вона була символом українства майбутнього. Українства, яке приймають усім серцем. Символом того, що справжнім українцем стають, а не народжуються...»

БЛАГОДІЙНА ВЕРСІЯ

LEOPOLIS GRAND PRIX
03.06.2023

СТАРІ АВТО ДОПОМОГЛИ ЗІБРАТИ КОШТИ НА СУЧАСНИЙ БРОНЕАВТОМОБІЛЬ ДЛЯ МЕДИКІВ-ДОБРОВОЛЬЦІВ

У Львові 3 червня відбувся благодійний фестиваль ретроавтомобілів Leopolis Grand Prix, однією з основних цілей якого став збір коштів на броньоване авто для Першого добровольчого мобільного шпиталю.

Під час події в Парку культури відвідувачі могли побачити автомобілі виробників різних країн і різних епох, - найстаршим з них більше ста років...

Фестиваль став чудовою нагодою для львів'ян і гостей міста не тільки полюбуватися на історичні авто, але й поспілкуватися з ентузіастами, колекціонерами і експертами цієї індустрії. Окрім того, відвідувачі фестивалю отримали унікальну можливість за символічний донат у 300 гривень проїхатись разом із власником ретроавтомобіля історичною трасою «Львівський трикутник».

«Львівський трикутник» створюють сучасні вулиці Вітовського, Стрийська і Героїв Майдану – саме тут у 30-х роках минулого століття кілька років поспіль проходили гонки «Гран Прі Львів», які нарівні з «Гран Прі Мо-

нако» були частиною Світового Гран Прі. При цьому «Львівський трикутник» вважався тогочасними європейськими гонщиками одним з найскладніших треків для гонки: майже на всій протяжності він пересікався з трамвайними коліями, і значними перепадами висоти вулиць, вимощених базальтовою бруківкою.

Відроджений 2010 року ентузіастами з ГО «ЗА-З-Козак», фестиваль став однією з туристичних родзинок Львова і так само, як у 1930-х, знову проводиться щорічно. Проте нинішній фестиваль 2023 став черговим «відродженням» після 4-річної перерви, спричиненої пандемією і повномасштабною війною.

Учасниками цьогорічного фестивалю стали:

- ретро-автомобілі авто-фан-клубу «ЗАЗ-Козак» та десятків інших ретро-клубів України та Європи;
- джип-клуб 4x4;
- експонати з Київського військового музею;
- спортсмени 1990 та 2000 років та авто-клуб «Лео Львів»;
- спеціальні гості — байкерські клуби «Хулігани», «Десятка», Harley Davidson, Lions Bulldogs та інші.

У програмі заходу були як традиційні речі так і елементи, актуальні під час війни: показові виступи від ДСНС України у Львівській області, майстер-класи з керування квадрокоптерами, курс домедичної допомоги, майстер-клас з військової амуніції від Школи воїна, а також виступи музичних гуртів, майстер-класи для дітей, флорбол та зона фуд-кортів.

Ще одна особливість цьогорічного Leopolis Grand Prix — вхід для відвідувачів був вільним, натомість за допомогою додаткових активностей збиралися гроші для закупівлі броньованого реанімобіля для військових медиків.

По завершенню фестивалю його організатори заявили: «Цього року наш фестиваль був інший, але ми змогли зібрати 131 автомобіль з 5 країн (Україна, Латвія, Естонія, Фінляндія, Німеччина) та 15 областей України! А також до нас долучились спортсмени, клуб 4x4, мотоциклісти та велосипедисти - це вийшла справді велика виставка техніки!

Для ретроспільноти 4 роки перерви - вічність.

Ця зустріч була важлива для нас, проте ще важливішою

Однією з родзинок фестивалю став так званий «Додж Тричверті» (причина фронтної назви – вантажопідйомність 750 кг або ж 3/4 тонни), американський армійський автомобіль, важкий позашиляховик, створений фірмою Dodge спеціально для європейського бездоріжжя в часі Другої світової.

Автомобілі «Додж» є однією з живих ілюстрацій, які розвінчують дурні побрехеньки москви про те, що СРСР нібито «міг би й сам перемогти Гітлера». Адже навіть не рахуючи танків, літаків і всього решти, тільки таких «Доджів» СРСР отримав по лендлізу 24 902 одиниці!

Позашляховики Dodge WC (від англ. Weapons Carrier — «носії зброї») мали високу ступінь уніфікації, різні моделі використовувалися як автомобіль зв'язку, пересувна ремонтна майстерня, командирська, санітарна або штабна машина.

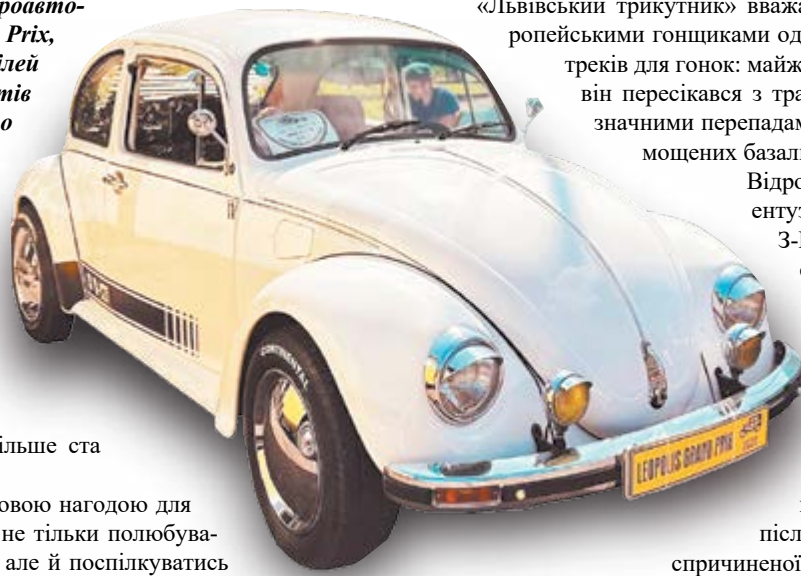
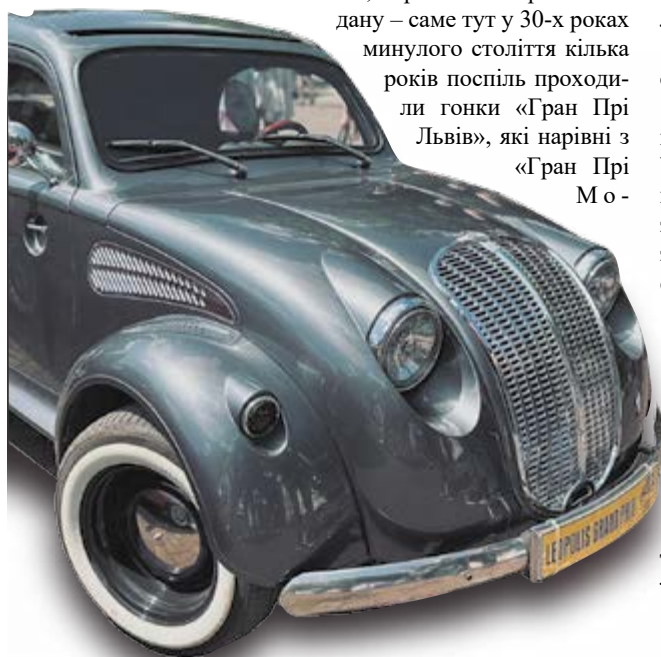
На фестивалі до Львова один з таких «Доджів» саме санітарної модифікації був привезений з Києва німецьким «Мерседесом» Першого добровольчого мобільного шпиталю.

Проводяючи «Додж» до Львова, співзасновник ПДМШ Геннадій Друженко заявив: «Знову, як і 80 років тому, разом з американськими союзниками ми боремось проти світового зла...Здолали Гітлера — здолаємо й Путлера!»

вона була через благодійну місію - під час заходу зібрано 360 000 гривень!

Завдяки заїздам відвідувачів з власниками ретроавтомобілів трасою «Львівським Трикутник» за донат у 200 грн (всього провезли 265 осіб), лотереї з партнерами, благодійному аукціону, фотозоні, благодійній концертній програмі, дитячій зоні та просто скринькам для збору коштів ми змогли зібрати таку велику суму».

Більшу частину зібраних коштів передано Першому добровольчому мобільному шпиталю ім. Миколи Пирогова на придбання броньованого евакуаційного реанімобіля — 300тис.грн. Фонд «Птахи Перемоги» отримав 40 тис грн., Фонд «Trophy Volunteer» - 20 тис.грн.

ВИПАЛЕНІ ДУШІ...

Мої душа
нагадує
серпневий
степ. Чи
солончаки.
Вона ви-
палена
сльо-
зами і по-
бачен-
ням. Тим,
що люди
не мали
бачити...

У моїх втомлених очах жевріє тільки одна надія – дотягнути до завершення цього безкінечного марафону. Коли не маєш права вимкнути телефон. Не маєш права на вихідні, перепочинок чи відпустку. І коли б ти не ліг, автоматично прокидаєшся перед сьомою – і починаєш свою сизифову працю. Знайти ресурси, знайти людей, подякувати донорам, поставити завдання, проконтролювати виконання, відреагувати на збої в системі... І так день у день...

Для людини, яка все життя копала вглиб свій внутрішній колодязь, аби просто пізнати себе, це справжній тортур. Від яких не втекти. Бо це чийсь життя, чийсь долі, чийсь шанс вижити...

Мене іноді запитують, що далі. Чи збираюсь я «конвертувати» успіх ПДМШ в якісь політичні дивіденди? Смішні... Мені б доповзти до перемоги. А тоді – вимкнути телефон і на декілька місяців усамітнитись там, де мене ніхто не знайде. Аби щодня і щовечора поливати свою душу. Розумними книжками, глибокими фільмами, класичною музикою і прогулянками десь в горах. Може тоді на її випаленому ґрунті знову з'являться зелені паростки чогось живого...

А наразі моя душа – це згусток волі і болю. Майже як кров, що заперлася. Моя душа – це оголений нерв, який інтуїтивно сахається нормального мирного життя, аби не натворити біди через надто яскраві контрасти між «тут» і «там». Через надто очевидну несправедливість. Через розуміння, що – на превеликий жаль – війна наразі точиться за те, аби Україну грабували люди з українським паспортом, а не російським. Що ми вигризли незалежність від орди, але так і залишилися рабами власної політичної інфантильності та ілюзій...

До війни я знав, чого я хочу. Я довго і послідовно готувався до своєї місії. Йшов до своєї мети. Тепер я хочу тільки спокою. І живу сподіванням, що дотягну до тієї весни, яка зрештє дощем мою випалену війною душу. І на ній знову зазеленіють тепло сімейного затишку, надії, плани та мрії...

Але це буде (якщо доживемо) потім. Наразі ж – всередині випалена земля та згусток волі і болю. Який не дає розслабитись чи зупинитись.

Врешті-решт нам випав унікальний шанс: звершити те, що століттями не вдавалося нашим предкам – вирватись із пазурів московської орди. Вибороти право самим визначати свою долю. Перетворити Україну із жертви на суб'єкта історії та геополітичного гравця. З окраїни Європи та Росії – на Україну, в якій вирішується доля обох.

І це варте того, аби зчепити зуби і – попри все, попри випалену душу і побряккі очі – йти вперед.

Перемога або смерть – це наше гасло.

Геннадій ДРУЗЕНКО
правник, волонтер, ветеран АТО,
співзасновник ПДМШ
ім. Миколи Пірогова

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УКРАЇНИ ЗАТВЕРДИЛА ПЕРЕХІД НА НОВИЙ КАЛЕНДАР

Православна церква України затвердила повний перехід на новий календар з 1 вересня 2023 року. Раніше про таке ж рішення повідомила Українська греко-католицька церква.

Рішення про перехід на новий календар ПЦУ ухвалила на архієрейському соборі - зібранні усіх єпископів. Він відбувся 24 травня у Києві, в Трапезному храмі Києво-Печерської лаври.

Відповідне повідомлення пресслужба ПЦУ оприлюднила у Фейсбучі, передає Укрінформ.

Зазначається, що рішенням Архієрейського Собору помісної Православної Церкви України під головуванням Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія затверджено Постанову про календарне питання, в якій визначено перехід на новоюліанський календар з 1 вересня цього року, зберігаючи за парафіями та монастирями, які цього бажають, право використовувати старий календар.

«Це рішення, на яке чекає від нас і більшість вірних нашої церкви, і більшість українського суспільства. Це рішення не просте, ми йшли до нього тривалий час, поступово, крок за кроком, і робимо його зважено. Але воно так само необхідне, як свого часу було необхідним рішення запровадити українську живу мову в богослужінні замість традиційної слов'янської, запровадити автокефальний устрій життя Церкви замість багатосотлітньої підлеглості. Не всі сприйняли ці рішення, не всі їх підтримали – але вони були вірними та життєво необхідними. Так само вірним і життєво необхідним для нас є рішення про перехід на оновлений календар, який є більш точним астрономічно та церковно прийнятним, зі збереженням традиційної пасхалії», – зазначив Митрополит Епіфаній, комен-

Що зміниться з новим календарем

Свято	Стара дата	Нова дата
Різдво	7 січня	25 грудня
Щедрий вечір (Маланки)	13 січня	31 грудня
Василя	14 січня	1 січня
Водохреща	19 січня	6 січня
Квітна неділя	не зміниться, прив'язана до Великодня	
Благовіщення	7 квітня	25 березня
Великдень	не зміниться	
Вшестя (Вознесіння)	не зміниться, прив'язане до Великодня	
Юрія	6 травня	23 квітня
Зелені свята	не зміняться, прив'язані до Великодня	
Різдво Івана Хрестителя (Купала)	7 липня	24 червня
Петра і Павла	12 липня	29 червня
Іллі	2 серпня	20 липня
Маковія	14 серпня	1 серпня
Переображення (Спаса)	19 серпня	6 серпня
Перша Пречиста (Успіння)	28 серпня	15 серпня
Друга Пречиста (Різдво Пресвятої Богородиці)	21 вересня	8 вересня
Здвиження (Воздвиження)	27 вересня	14 вересня
Покрова	14 жовтня	1 жовтня
Димитрія	8 листопада	26 жовтня
Третя Пречиста (Введення)	4 грудня	21 листопада
Юрія	9 грудня	26 листопада
Андрія	13 грудня	30 листопада
Миколая	19 грудня	6 грудня

туючи рішення Собору.

Відтак загальне вживання новоюліанського календаря, після затвердження цього рішення Помісним Собором 27 липня, буде запроваджене з 1 вересня цього року. При цьому наголошується, що парафії і монастирі, які бажають дотримуватися старого календаря, матимуть цю можливість. «Календарна реформа відбудеться без примусу, поступово і усвідомлено», – зазначили в ПЦУ.

У повідомленні зауважується, що питання календарної реформи давно дискутується в

суспільстві та ПЦУ, а прихильників переходу на оновлений календар щороку стає більше.

«З новою силою це питання постало внаслідок російської агресії. Нині юліанський календар сприймається як пов'язаний з російською церковною культурою. А вже сучасним (новоюліанським) календарем користуються ті церкви, які підтримують нашу Помісну церкву, натомість опоненти і, в першу чергу, РПЦ – дотримуються старого календаря (юліанського). Тож прагнення збереження і утвердження

своєї, української, духовної ідентичності, захист від агресії «руського міра», вимагають від нас назрілого рішення – долучитися до більшості помісних православних церков і запровадити у вжиток новоюліанський календар», – додає пресслужба ПЦУ.

Таким чином, з 1 вересня 2023 року більшість християн України почнуть відзначати релігійні свята за новим календарем. Зокрема, Різдво святкуватимуть 25 грудня, а не 7 січня, День Святого Миколая 6 грудня, а не 19 грудня, Водохреще 6 січня, а не 18 січня.

Водночас не зміниться визначення рухомих дат святкування Великодня та деяких інших свят.

Зазначимо що перенесеться і дата святкування Покрови з 14 жовтня на 1 жовтня. Але у цей день в країні відзначають День козацтва, День УПА та День захисників і захисниць України, тому ці свята будуть окремо відзначати від релігійного. При цьому в ПЦУ планують звернутися до Верховної Ради, щоб замість 14 жовтня та 7 січня державними вихідними були 1 жовтня та 25 грудня.

Перехід на новий календар став важким кроком, на який не наважувались десятиріччями. Проте після повномасштабного вторгнення Росії більшість українців висловили підтримку такому кроку – це питання почали сприймати як рух «Геть від Москви!»

За новоюліанським календарем живуть Вселенський патріархат Константинополя, Александрійський патріархат, Антіохійський патріархат, Румунська православна церква, Болгарська православна церква, Церква Кіпру, Церква Греції, Автокефальна православна церква Албанії та Православна церква Чеських земель і Словаччини.

Російська православна церква та московський патріархат залишаються жити за старим Юліанським календарем.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ
№18773-7573ПП від 18.01.2012 р.

Козацький край
Засновник –
Чигиринська ГО «Вільне Козацтво Холодного Яру»

Головний редактор – Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Редактор випуску – Петро ДОБРО

ВИПУСК ПІДГОТОВЛЕНО ЗА СПРИЯННЯ
ТОВ «БАС-АГРО ГРУП».

ГАЗЕТА РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
вул. Надпільна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел. (067) 473-66-72 (Telegram, Viber)
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ФОП Журило С.Д.,
м. Черкаси, вул. Кобзарська, 1а. Тираж – 2000 екз.
Замовлення №661.